samad kui pruut. Agga rahhu ei olnud ta siidsamel, ikka seisis temmal wanna Jürri näggu silmade ees, ja Jürri sõnnad ta meles: „Jummala arm olgu sinnuga, mo poeg!“ Agga nõnda kui üks pääw teise järrel möda jõudis, nõnda ta ka sedda ärra unnustas. Kahheksa aastat reisis ja hulkus Karel wõeral maal. Ta olli taggasi tulles kül ammeti asjus targemaks saanud, näo polest teiseks läinud, et wanna onnu tedda ennam ei tunnud. Agga waggaduses ei olnud ta mitte kaswanud waid ennem kurjuses.

Kaardimängia maja-piddamine.

Kui wanna Jürri kulis, et Karel wõeramaalt taggasi tulnud, olli temmal hea meel, ei ta tahtnud ennam üksi weskis ellada, ta olli jubba wägga wanna ja iggatses keigest weski tüllist lahti sada. Ürrikese aja pärrast kossis Karel ommale naest, kes ta suggulane ja ka möldri tüttar olli. Illus, rikkas ja wõeramaalt tulnud

pois, kes ni mõnnusaste möistis juttu ajada, jäi emmale wägga armsaks. Kui pulmad petud ja norik majas, hakkas uus ello weskis peale. Karel olli ikka ni lahke ja röömsa melega, naene wiis ta käest palluda, mis iales tahtis, Karel lubbas ja teggi köik; ta olleks norikut kas kohhe omma kätte peal kannud. Agga mis aitab köik inimese armastus, kui kegi omma Õnnisteggiat ei armasta. Majas, kus Jummala sõnna ei prugita, Pibli ramatut polle ollemas, palwid ei tehta, ei seal ka jädawad õnne egga rahhu polle leida. Ka weskis polnud weel kolme kuud möda läinud, kui perremees jubba nurrisema hakkas. Ei ükski assi olnud ta mele pärrast. Koddu olli temmal wägga iggaw, kitis allati naesele omma endist ellu ja pilkas köik küllamehhi. Assi olli agga nõnda. Kaarlile tulli suur kaardimängimise himmu peale, agga kust seltsimehhi wõtta. Olli küllast otsinud mängi sõbru, agga kus iales selle pärrast räkis, sai ta ikka sedda wastust: „Kaarta meie ei mängi, polle õnne selle